

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 173.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000853696/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

lidt efter kom Drønet af Regnen, der stod i haarde, parallelle Straaler ned mod Jorden.

Men inde ved Træets Fod laa Martin paa Knæ med Panden imod dets Stamme og græd — som om det hele var foregaaet inde i ham selv. Ikke længer af Frygt for Døden eller Helvede, men fordi Tordenen havde lydt i hans Øren som en Stemmes Raab, og han havde svaret og aabnet sin Sjæl, — den maatte strømme, strømme — udøse sig —

Om Morgenen fortrød han, hvad han havde lovet. Det syntes han i hvert Fald. Men det var maaskee mer den overvældende Følelse af, hvor umuligt det vilde have været ham *nu* at gjøre Løftet, nu, — da han ikke var i Uvejrets Vold. Nej, nej, han havde aldrig i Verden selv kunnet samle sig sammen til at handle saaledes imod sin Faders Vilje og volde ham en saadan Sorg og Harm. Men nu var Løftet gjort, nu skulde det holdes, derom var han ikke i Tvivl. — Det var mest det med Faderen, han tænkte paa. For hvordan det skulde gaa ham selv — — dér kunde han bedre lade staa til — — det blev maaskee Vanvid, — men der aabnede sig jo ogsaa en underlig, en ufattelig Mulighed for, at han kunde naa ud i Friheden og Freden — at han kunde faa en naadig Gud, — aa, den Gud, han havde kjendt i sin første Barndom, den himmelske Fader — —

Fejgt var det jo, syntes han selv, men det beroligede ham alligevel en Del, det: at han ikke behøvede at staa Ansigt til Ansigt med sin Fader, efter at det var bleven sagt til ham. Hans Fader kunde da ikke med Magt trænge ind i Klostret og *forlange* at tale med sin Søn, — og vilde jo rimeligvis sletikke ønske det heller. — Thi det stod Martin klart, at han vilde melde sig ind i Klostret, før hans Fader havde faaet noget at vide, — ogsaa for at Afgjørelsen kunde være uigjenkaldelig.

Da han efter et Par Dages Forløb vendte tilbage til sig selv fra de idelige Tanker paa sin Fader og sin Moder, — opdagede han, at Haabet var bleven stærkere i ham end før, Haabet om at komme ud af Foreløbigheden og naa til Forløsning og Hvile, — og om, at Klosterlivet skulde